

"חקירת שיניים"

מחזה קצר

חדר. מאחורי שולחן יושב החוקר. על השולחן צבת וטייפ מנהלים.

חוקר: תכניסו אותו.

אור עולה על הנחקר, אשר עומד ליד הכיסא מול השולחן.

חוקר: אתה יכול לשבת.

הנחקר מתיישב.

חוקר: תודה רבה.

פאוזה

חוקר: תפתח את הפה.

הנחקר פותח את פיו. לאחר כמה שניות סוגר אותו.

חוקר: לא אמרתי לך שאתה יכול לסגור.

הנחקר פותח את פיו. לאחר כמה שניות החוקר קם ממקומו, מתקרב אל הנחקר ומסתכל אל תוך פיו.

חוקר: עכשיו אתה יכול לסגור.

הנחקר סוגר את פיו.

חוקר: תודה רבה.

ממש לא נעים לי להגיד לך, אבל השיניים שלך במצב נוראי.

אתה יודע את זה?
כמה אבן שיש לך שם.
אפשר לבנות בניין.
למה אתה לא מנקה את השיניים שלך?
אתה הרי קיבלת חינוך טוב.

הנחקר לא מגיב.

חוקר: קום.

הנחקר קם.

חוקר: שב.

הנחקר מתיישב.

חוקר: תודה רבה.

פאוזה

חוקר: אתה רוצה שאני אצחצח לך את השיניים?
שתחזור להרגיש כמו בן אדם שוב, רק לכמה שניות?
הנה. (מוציא מכיסו מברשת שיניים ומשחה) למה אתה לא מבקש?
רק תענה לי.
מתי חשבת על זה בפעם הראשונה?

החוקר מפעיל את הטייפ. פאוזה.

חוקר:

(מכניס בחזרה את המברשת והמשחה, עוצר את הטייפ) סליחה. אשמתי.
ניסיתי לקצר איתך תהליכים, וזה מכניס קצת להלם. ידוע. קצת נסחפתי
בלהט השיחה איתך.
בכל מקרה, בקשר לשיניים שלך.
כמה זמן עבר מאז שעשית להן ניקוי?
הרבה?
שנים?

הנחקר מהנהן.

חוקר:

אתה זוכר את ההרגשה הטובה הזאת, אחרי שהשיננית גומרת לנקות לך
את השיניים?
אתה מצליח לזכור את זה?
אני לא מדבר על הידיעה הזאת שאי הנוחות נגמרה,
לא, לא על זה.
אני מדבר על היציאה הראשונה לרחוב אחרי.
מרפאת השיניים שלי נמצאת באחד הרחובות הכי מטונפים בעיר. ואיך
שהייתי יוצא מהניקוי, הייתי חוטף כזה סירחון של עשן (צוחק).
אבל יודע מה - אני הייתי נקי. לחלון הזמן הצר הזה, של השעה שעתיים עד
שדוחפים משהו לפה – אני הייתי נקי. איזו הרגשה...
והיריקה הראשונה? אין כמו היריקה הראשונה אחרי ניקוי שיניים, תאמין
לי. יותר טוב מסקס. יוצא לך רוק סמיך כזה, עם טיפת דם באמצע. הנה,
תירק פה רגע על השולחן.

הנחקר מהסס. מסתכל על החוקר.

חוקר:

תירק, תירק. אל תתבייש. תעמוד אם אתה צריך זווית יותר טובה.

הנחקר נעמד על רגליו, יורק על השולחן. מביט בחוקר.

חוקר:

בדיוק ככה. תתיישב (הנחקר מתיישב). תודה רבה.

תסתכל על הרוק הזה שלך. רוק סטנדרטי לחלוטין.

אין לך אפילו טיפת אישיות ברוק הזה.

אין מה לעשות עם רוק כזה. כלום.

אתה יודע שהיו שבטים קדמונים שטענו שאפשר לראות את הנשמה של

הבנאדם לפי השיניים שלו. מה זה אומר על הנשמה שלך, אם השיניים

שלך נראות כמו שהן נראות? הא?

פאוזה

חוקר:

תפתח ת'פה שנייה. (הנחקר פותח את פיו. החוקר נוגע עם אצבעו באחת

משיניו) כאב?

הנחקר מהנהן.

חוקר:

סליחה. סולח לי?

הנחקר מהנהן.

חוקר:

תודה רבה.

אז מה אתה אומר? (מפעיל את הטייפ)

איך נוצר הקשר ביניכם?

פאוזה

חוקר:

תפתח את הפה.

הנחקר פותח את פיו.

חוקר:

תאמין לי, עם איך שהפה שלך נראה, היה עדיף כבר שאני אעקור לך את השיניים, אחת אחת. (קם והצבת בידו. עומד מול הנחקר כמה שניות) זה היה כואב, אבל היית גומר במכה עם כל הרופאים והטיפולים. אבל אין לי לב לעשות את זה. (מתיישב ומניח את הצבת) ייצא לך המון דם מהפה. ככה זה, מתחת לכל השיניים והאבן והחיידקים – מסתובב המון דם. ואני, מה לעשות – לא יכול לראות את הדבר הזה. דם. בקושי יכול להגיד את המילה. מה איתך?

הנחקר מהנהן.

חוקר:

גם אתה?

הנחקר מהנהן.

חוקר:

אז אתה מבין בדיוק על מה אני מדבר. אין שום בוששה בזה. דם זה דבר שקשה לראות אותו. כשלימדו אותנו בבית ספר שמתחת לכל העור יש דם, אני אומר לך, לא ישנתי איזה שבוע.

הנחקר צוחק בהיסוס. החוקר מסתכל עליו ומתחיל לצחוק גם כן.

חוקר:

זה בסדר, תצחק. אני לא נעלב. תצחק.

שניהם צוחקים. החוקר מוציא את מברשת השיניים והמשחה מכיסו ומושיט לנחקר. הנחקר מהסס.

חוקר:

אל תתבייש. אין כמו לצחצח שיניים אחרי צחוק בריא.

הנחקר מביט בחוקר. עדיין מהסס.

חוקר: אני אתן לך לצחצח בעצמך. אל תדאג.

הנחקר לוקח את המברשת והמשחה ומצחצח את שיניו.

חוקר: מרגיש יותר טוב? (הנחקר מהנהן) נו בטח.

אגב, אני חושב שזה אנושי לגמרי,

הקטע הזה עם הדם. נכון?

הנחקר מהנהן. מושיט לחוקר את המברשת והמשחה.

חוקר: אתה בטח חושב איך הגעתי לאן שהגעתי עם ה... בעיה הזאת.

האמת? לא רואים הרבה דם בדרך. בחיי.

עוברים מחדר לחדר.

לא רואים כלום. מקסימום מריחים קצת.

אני חושב שזה אפילו, הייתי אומר אפילו הקסים את מי שעשתה לי את

ראיון העבודה. היא הייתה מהבחורות העדינות האלה. האמת? עם אלו

הולך לי הכי טוב. ישר הן סומכות עלי. מסתכל להן חזק חזק בעיניים והן

חושבות שיש פה איזה גבר מי יודע מה.

בכל אופן, אז אני יושב מול המראינת הזאת ומנסה לקנות אותה. ושום

דבר לא הולך! נשבע לך, שום דבר לא הולך. מנסה להיות מנומס – לא

הולך. מנסה להיות קצת מחוספס – כלום. קרה לך פעם כזה דבר? ואיך זה

תמיד קורה בדיוק כשאתה חייב לקבל את העבודה...

הנחקר מהנהן, מרותק לחוקר.

חוקר: עד שהיא שואלת אותי מה אני חושב שיכול להפריע לי בעבודה מסוג כזה.

אתה יודע, כמו בכל ראיון עבודה. אני חושב וחושב ולא ממש מוצא. עד

שבאה לי ההברקה, אני אומר לך, כזאת הברקה שכמעט נמרח לי חיוך על כל הפרצוף. אבל אז אספתי את עצמי ואמרתי לה, עם מבט ישיר כזה – "אני לא יכול לראות דם". זהו. ראיתי אותה נמסה. בשנייה. היא אמרה לי שהם יתקשרו אליי תוך שבוע, אבל שנינו ידענו שזה בולשיט. באותו היום היא כבר התקשרה להודיע לי שקיבלתי את העבודה. אני יושב עם החברים שלי בפאב, בדיוק גמרתי לספר להם את הסיפור הזה, והיא מתקשרת. אני אומר להם להיות בשקט שנייה ואומר לה – "אבל מה יהיה עם הדם? מה יהיה עם הדם?"

שניהם צוחקים.

חוקר: קולט? גם החברים שלי נשפכו מצחוק. אבל אני מדבר איתה ברצינות מוחלטת. והיא מרגיעה אותי, אל תדאג, היא אומרת, עובדים אצלנו הרבה אנשים עם הבעיה הזאת. "באמת?" אני ממשיך, "וזה לא משפיע להם על האופק הניהולי?". (הנחקר ממשיך לצחוק) החברים שלי לא יודעים מה לעשות עם עצמם מרוב צחוק. אבל אני מחזיק טון רציני. והיא ממשיכה ואומרת מה פתאום, ממש לא משפיע. אפילו להיפך. אני אומר לך, הייתי יכול להגיד לה באותו הרגע שתבוא לפאב ולדפוק אותה חזק על אחד השולחנות מול כולם, לא היה איכפת לה, אפילו שהיא זקנה בת ארבעים עם ילדים וחתול. אבל כמובן שאמרתי לה בטון נימוסי שנתראה מחר. האמת שמאז לא ראיתי אותה. איזה סיפור, הא?

הנחקר מחייך ומהנהן.

חוקר: תודה רבה.
יצא לך פעם, לקרוע למישהי ת'צורה ככה? כמו חזיר?

פאוזה

חוקר:

מגעיל אותך שאני מדבר ככה?
טוב, בטח. אתה קיבלת חינוך טוב.
אצלכם לא משתמשים במילים כאלה. מצטער.
אתה סולח לי, נכון?

הנחקר מהנהן.

חוקר:

תודה רבה.
או שאולי אתה חושב על אישתך?
חושב על מה שהייתי יכול לעשות לה?
אל תחשוב עליה יותר מידי. בכלל, אל תחשוב יותר מידי.
יביא אותך לשומקום, תאמין לי.
שמת לב איך אנשים נוטים להגיד "לא יביא אותך לשומקום", ובעצם
מדובר בשלילה כפולה? בעצם מה שהם אומרים זה "יביא אותך
לכלמקום?" אני מאד מקפיד בעניינים האלה, של השלילות הכפולות. אל
תבהה בי ככה. קום!

הנחקר מהסס.

חוקר:

קום. אני מבקש ממך, בוא נתנהג כמו אנשים תרבותיים כאן.
קום.

הנחקר קם באיטיות.

חוקר:

שב.

הנחקר יושב.

חוקר:

תודה רבה.

פארוזה. הנחקר לא מגיב.

חוקר: עדיין חושב על אישתך?

הנחקר מהנהן.

חוקר: זה טבעי, זה טבעי.

רוצה שאני אגיד לך אם אני יודע מה קרה לה?

הנחקר מהנהן.

חוקר: אני יודע. להגיד לך?

הנחקר מהנהן.

חוקר: רק אם תהיה מוכן לתת לי משהו בתמורה. עסק?

הנחקר מהנהן.

חוקר: הרגתי אותה.

עכשיו תורך.

איפה זרקת את הסכין?

החוקר מפעיל את הטייפ.

חוקר: זה לא היה באופן אישי. אני לא הורג אף אחד באופן אישי.

עכשיו תורך. עסק זה עסק. נו?

הנחקר מתחיל להתייפח. החוקר עוצר את הטייפ.

חוקר:

אתה בטח כועס עליי. וזה בסדר. תכעס.

אולי אתה לא רואה את זה עכשיו. אבל זה היה הדבר הכי טוב שהיה אפשר לעשות איתה.

אתה יודע מה עושים לנשים כאן?

הראיתי לך תמונה של ג'וליה? איזה נימוסים יש לי? יושב עם הבנאדם אני לא יודע כבר כמה זמן, ולא מראה לו תמונה של אישתי! למה אתה לא מעיר לי על הדברים האלה?

החוקר מוציא תמונה, מתקרב לנחקר ומראה לו אותה. הנחקר מסרב להסתכל.

חוקר:

(חוזר ומתיישב באכזבה) עדיין כועס.

זה בסדר. אני מבין אותך.

למרות שקצת קשה לי, מודה.

הרי ידעת על הסיכונים כשהחלטת לפעול כמו שפעלת.

אז לכעוס עכשיו נראה לי... ילדותי. כן, קצת ילדותי.

אבל אני מחבב אותך. מה אפשר לעשות?

הנחקר מתרומם על רגליו.

חוקר:

מה, אתה רוצה ללכת?

רק תגיד לי. זה בסדר. אתה רוצה ללכת?

הנחקר מהנהן.

חוקר:

זה קצת לא מנומס. מאד לא מנומס, אפילו.

חשבתי שאנחנו יושבים כאן ומנסים לפתור את הבעיות.

רק הרגע התוודיתי שאני מחבב אותך, וחשבתי שאני בדרך הנכונה

להתחבב עליך.

שעוד רגע ממש אני אוכל להגיד שהתחבבנו זה על זה. ופתאום אתה רוצה
ללכת. זה מעליב.

(נעמד באופן מאיים) ואני מצפה ממך, בתור חבר, שלא תעליב אותי.
שב.

הנחקר מתיישב.

חוקר: תודה רבה.

מצטער שרצית ללכת?

הנחקר מהנהן.

חוקר: זה בסדר. אני סולח לך.

חשוב לדעת לסלוח. בייחוד לחברים.

אולי עכשיו תסתכל על התמונה של אישתי?

החוקר ניגש אל הנחקר ומוציא את התמונה. הנחקר מתרצה ומסתכל עליה.

חוקר: יפה, מה? (חוזר להתיישב מול הנחקר) אני לא יכול לדמיין משהו רע
שקורה לה.

לכן גם ביקשתי שיהרגו את אישתך. לא רציתי לדמיין אותה סובלת.
המחשבה הזאת הייתה מנקרת לי איפשהו בקצה של המוח, וזה היה איום
ונורא מבחינתי. זה איום כשמדובר באישה של מישהו שאני לא מכיר, ואם
זאת הייתה אישתך? זה כבר היה הופך להיות איום ונורא. אני חושב שאתה
תוכל להסכים איתי. אתה בחור פיקח.
לכן לקחתי אותך.

חשבתי שאולי... נתחבב אחד על השני.

הרי רק לפני כמה רגעים צחקנו והרגשנו כל כך בנוח, לא?

פאוזה

חוקר:

הייתי בבית שלך, אתה יודע?

הייתי בבית שלך.

זה לא כל כך רחוק מכאן.

לקחתי את המפתח מהחפצים שהשארתי כאן ונכנסתי.

בית נחמד, בסך הכל. למרות שאת עיצוב הפנים של הדירה שלך פחות

אהבתי, אני חייב להגיד.

יש לי עין לדברים האלה, ולא נראה לי שהשקעתם שם יותר מידי.

נשארתי שם כמה ימים. באמת. ישנתי שם שלושה או ארבעה לילות.

אמרתי לאשתי שזה איזשהו פרוייקט מיוחד. ומה שכן, למרות ההסתייגויות

שיש לי מהעיצוב של הבית שלך, הוא ללא ספק מאד מאד מאד נוח.

אפילו הייתה לי אינטראקציה עם השכנים שלך. משהו קצר ולא מחייב,

אבל משהו ששווה להזכיר אותו, לדעתי.

אתה רוצה לשמוע?

הנחקר מהנהן.

חוקר:

עכשיו אתה גם משתתף בשיחה! מצוין!

אבל לפני זה אני חייב לשאול אותך משהו. היית אומר לשכנים שלך שלום

בבוקר? היה לך את המנהג הכל כך אנושי הזה?

הנחקר שותק.

חוקר:

לא?

הנחקר מהנהן.

חוקר:

מעניין.

כי איזה ערב אחד חזרתי קצת מוקדם מהעבודה לדירה שלך.
בישלתי לי ארוחת ערב קטנה ונחמדה על הכיריים שלך.
רציתי להתרווח ולראות משהו בטלוויזיה.
ההנאות הפשוטות אחרי יום קשה בעבודה, אתה יודע.
אחרי כמה דקות אני שומע שדופקים בדלת.
אני מהסס אם לפתוח או לא.
חשבתי שאולי קצת הגזמתי עם הווליום של הטלוויזיה. זה קורה לי
לפעמים, ואני מאד מצטער אחר כך.
בסוף אני חושב – מה כבר יכול להיות.
אם ישאלו, אני אגיד שאני חבר שלך ששומר לך על הדירה בזמן שאתה לא
נמצא. שזה בדיוק מה שקורה.
אני קם ופותח את הדלת.
מולי עומדת גברת די מבוגרת, מטופחת כזאת. אומרת שהיא מוועד הבית.
אתה בטח יודע לאיזו גברת אני מתכוון.

הנחקר מהנהן.

חוקר: בדיוק. בכל בניין זה אותו טיפוס. גם אצלי. נראית נחמדה מאד, אגב. תמיד
הייתה לי הערכה כלפי האנשים שלוקחים על עצמם את התפקיד הזה של
וועד הבית. תפקיד מאד לא מתגמל, לדעתי.
בכל אופן, היא עומדת שם ובוחנת אותי.
אני מחזיר לה מבט כזה שאפשר לבטוח בו וחיוך.
היא דוחפת את הראש שלה פנימה ומעבירה מבט על הדירה. לפעמים אני
קצת מבלגן כשאני מבשל, אז היה לי קצת לא נעים. ואז היא אומרת – "אל
תשכח לשים את הכסף לנובמבר דצמבר בתיבה, אדי".
ואז היא הולכת, משאירה אותי המום בדלת.
אני נשאר לעמוד בדלת הרבה אחרי שהיא כבר הלכה.
אני אומר לך, בהתחלה חשבתי שהתבלבלתי בדירה.

בחיי. שאולי כל הדירה הזאת, שאני ישן בה כבר שתי לילות, היא בכלל לא שלך. אדי? זה אפילו לא קרוב לשם שלך.
עכשיו לפי הדירה שלך אתה גר שם כבר כמה שנים, הייתי אומר. ועדיין השכנה הזאת, שבטח גרה שם עוד לפניך, גם לא יודעת איך אתה נראה וגם לא יודעת איך קוראים לך.

פאוזה

יש לך אולי רעיון, אולי אפילו כיוון של רעיון למה היא חשבה שאני זה אתה? משהו?

חוקר:

פאוזה

אתה חושב שזה שהיא ראתה את אישתך יושבת בסלון קשור לזה?

חוקר:

פאוזה

מה אני אומר? אני אומר שהיא ראתה את אישתך יושבת בסלון ורואה איתי טלוויזיה.

חוקר:

אתה לא מאמין לי.

אתה חושב שאני משקר.

הרי רק לפני כמה רגעים אמרתי לך שהיא מתה.

יש בכך תקווה? תקווה שאולי שיקרתי אז, והיא בעצם לא מתה?

אני לא משקר. וגם לא שיקרתי לך אפילו פעם אחת בשיחה הזאת.

אישתך מתה.

והיא הייתה איתי בדירה. לקחתי אותה לדירה לפני שהרגתי אותה, לא

באופן אישי.

רציתי להכיר אתכם יותר טוב.

קראו לה ג'ואן, נכון?

ג'...ג'..ואן. ג'ואן.

נחקר:

חוקר:

כן. בדיוק. שם דומה לג'וליה.

אני אף פעם לא יודע מה השמות של מי שכלוא כאן.

אבל את שלה זכרתי.

שמעתי אותה לילה אחד בוכה ואומרת את השם שלה. ג'ואן. ג'ואן. הייתי

בטוח שזאת אולי חברה טובה, אולי אחות. אבל כשהסתכלתי בתיק שלה

גיליתי שזה השם שלה.

זה ריגש אותי.

אישה שזועקת את השם שלה אחרי לילה של עינויים.

אני חושב שזה מעיד על הבנה עמוקה של המתרחש. באמת.

לקחתי אותה איתי לבית שלכם.

אל תדאג.

לא נגעתי בה. אתה יכול להיות רגוע.

רגוע?

יופי.

ציחצחתי לה שיניים. זה הכל.

רציתי שהשיניים שלה יהיו נקיות. לפחות זה.

לא נתתי לה לנקות את עצמה.

רק את השיניים.

אני חושב שבסך הכל, ביומיים שהיינו ביחד בדירה שלכם, היא ציחצחה

משהו כמו שבעים פעם.

ולכל ציחצוח הייתה את הסיבה שלו.

היה ציחצוח אחרי צחוק, כמו שהיה לך קודם.

והיה ציחצוח אחרי האוכל.

אכלנו ביחד, אגב. שלוש ארוחות ביום. מאד הקפדתי על זה.

וציחצוח לפני השינה.

אתה יודע איך זה. אף אחד לא רוצה ללכת לישון בלי לצחצח שיניים.

היא ישנה על הספה ואני במיטה. למרות שאני יודע שאתה סומך עליי כמו

על חבר טוב, לא נראה לי ראוי שנישן ביחד.

אני חושב שכל הציחצוחים מאד עזרו לה. באמת.

רגע לפני שיצאנו מהדירה שלכם ביקשתי ממנה לירוק.
היא התביישה בהתחלה, כמוך, אבל אחר כך ירקה יריקה יפה מאד באמצע
הסלון. היה לה רוק לא רע.

החוקר מפעיל את הטייפ ומפנה אותו לנחקר. הנחקר מהסס ולוקח את הטייפ בידיו.

חוקר:

רגע, רגע. (לוקח את הטייפ, עוצר אותו)

עצור.

חכה.

שכחתי לספר לך משהו, ואני לא רוצה שזה יעמוד בינינו.

הרי אנחנו חברים. ובין חברים אין שקרים או חצאי אמיתות.

אמרתי לך שלא נגעתי בג'ואן.

זה לא שקר, אבל זאת גם לא האמת.

בלילה האחרון שלנו ישנו ביחד.

במיטה שלכם.

בדירה שלכם.

קצת לפני שנרדמתי הרגשתי את היד שלה זוחלת לעברי.

ממש לעברי.

ואני מודה שלרגע אחד מאד הוחמאתי.

ובגלל זה נולד בי ההרהור.

כי בסך הכל, אין מה להכחיש – אישתך הייתה אישה יפה מאד. והיא

נשארה יפה מאד גם אחרי כל מה שהיא עברה.

והצורה שבה היד שלה זחלה לעברי, בצורה הזאת הייתה כל כך הרבה

התכוונות עד שכמעט נשבר לי הלב.

מה לעזאזל עבר לה בראש?

יש לך מושג?

מה לעזאזל עבר לאשתך בראש?

הנחקר לוקח לאט את הטייפ. מתחיל לבכות.

חוקר: (מגיע לנחקר ומחבק אותו) די, די.

החוקר חוזר לשבת מול הנחקר. הנחקר מפעיל את הטייפ. החוקר מסתכל עליו, תוך כדי פונה לקהל.

חוקר: רציתי להתעורר היום בשעה שבע וחצי בבוקר, כרגיל. הייתה איזו תקלה בשעון המעורר והוא לא צילצל. קמתי בשמונה ועשרים. דבר כזה לא קרה לי כבר הרבה מאד זמן. אחרי כמה שניות של ערות הבנתי שיש הבטחה בלתי רגילה ביום הזה. משהו גדול יקרה היום.

חושך.